

Druhý mladík ležel na břiše, částečně visel dolů z postele v mokřých džínsech, jako by se pomohl. Ani on neměl tričko. Pod nepřírozeně zvrácenou hlavou bylo vidět rozsáhlou ránu na krku. Jako by ho někdo chytil zezadu za vlasy a podřízl mu hrdlo.

Všichni byli mladí a hezcí. Byl to strašidelný, bizarní pohled.

„Panebože, tady muselo někomu úplně rupnout v palici,“ ulevila si Rose. Danny tentokrát mlčel. Rose čekala, že bude celý výjev nějak komentovat, ukazovat jí to a ono a vyvozovat nějaké závěry. Ale uvědomila si, že ji celou dobu tiše pozoruje. Že čeká, s jakým názorem přijde ona.

Scéna v domě byla jako vystřižená z Grimmových nočních můr. Zvrhlá pohádka, která má čtenáři pocuchat nervy a vyvolat hrůzu. Rose pořád nevěděla jistě, co má Dannyho starý případ vlastně společného s touhle řezničinou, ale cítila, že pokud se nechá zatáhnout do vyšetřování, jen tak snadno na to nezapomene. Jak přecházeli po místnosti, jejich igelitové návleky vydávaly mlaskavé zvuky, jak se lepily k polozaschlé krvi na prkenné podlaze. Danny si přidřepal a podíval se pod postel.

„Nic. Jen prach,“ konstatoval a zvedl se. „Ale radši jsem se tam mrknul – člověk nikdy neví, co může náhodou najít.“

Otevřel starou viktoriánskou mahagonovou skříň. Byla dvoukřídlá, uprostřed měla zásuvky a na vnitřní straně dveří zrcadlo. Jak se křídlo otevřelo, mrtvá těla na posteli se zobrazila v zrcadle a najednou připomínala scénu z hororu – příliš krvavou a zvrácenou, než aby mohla být skutečná.

„Tady se to nestalo,“ prohlásila Rose a dívala se, jak se Danny probírá několika ramínky s oblečením.

„Ne, to by nebylo tolik krve na schodech a v přízemí na podlaze.“

„Někdo je sem nanosil a naaranžoval. Podle oblečení ve skříni tady bydlela ta holka. Ale moc toho tu nemá. Že by tu byli na dovolené?“

„Hmm?“ odtušil neurčitě. Na takové závěry bylo brzo.

Prohmatal vnitřní stranu dveří, osahal zadní stěnu skříně a pak hmátl i nahoru. Nic.

Rose přešla k oknu a pohlédla přes sklo do půvabné zahrady. Přes okno visely závoje svlačce, ale bylo patrné, že je někdo trochu odhrnul a prostráhal, aby bylo vidět ven.

„Podle Lyonse jsou mrtvoly relativně čerstvé,“ prohodil.

„Ano. Sice páchnou, ale ještě ne tak moc. Už jsem zažila horší puch. To vedro to jen zhoršuje.“

„To ano. Rozklad půjde rychle.“

Na špinavou okenní tabulku už dorážely dvě mouchy.

Zavrzaly schody a ve dveřích se objevil místní komisař. „Anthony Clement, pane. Prý jste se mnou chtěli mluvit.“

„Vy jste tu byl s Hughesem prvním?“ zeptal se Danny. Mladý policista vypadal, jako by se měl každým okamžikem počurat. Stál ve dveřích jako přimražený a neodvažoval se překročit práh. Těkal očima, jen aby se nemusel podívat na postel.

„Ano, pane.“

Danny poodešel od postele. „Předpokládám, že jste postupoval podle protokolu. S ničím jste nehýbal? Pokud ano, raději nám to rovnou řekněte.“

„Ne, pane, ale museli jsme poskytnout pomoc přeživšímu.“

„Samozřejmě. Předali jste pak boty technikům?“

„Ano.“

„Co jste tedy našli, když jste sem dorazili?“ zeptala se Rose.